

φυλλ.) 'Ικαρ. (Εὔδηλ.) Κάλυμν. Καππ. Κάρπ. ("Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ. Κρήτ. ('Ανατολ. Κίσ. Κυδων. Ρέθυμν. Σέλιν. Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Λέρ. Λήμν. Μακεδ. ('Αρν. Νάουσ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Μέγαρ. Πάτμ. Πελοπν. ('Ανώγ. Κάμπος Λακων. Καρδαμ. Λεῦκτρ. Μάν. Μονεμβασ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Ρόδ. ('Απόλλων. κ.ά.) Σαμοθρ. Στερελλ. (Αίτωλ. 'Ακαρναν. 'Αρχ. 'Αχυρ. Λεβάδ.) Σύμ. Σῦρ. Τήλ. Τήν. ('Ιστέρν. κ.ά.) Φοῦρν. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) — Γ. Δροσίμ., Αί μέλισσ., 79 — Λεξ. Βάιγ. Βυζαντ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Γόνος τῆς κάμπιας - τῆς μέλισσας - τοῦ φαριού Σύμ. Μέσα 'ς τίς τρυπίτσες αὐτὲς ἢ βασιλίτσα γεννᾷ τὸ βόνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο γίνονται οἱ καματερές μέλισσες καὶ οἱ ἀργοὶ (= κηφήνες) Ρόδ. Βόνος τῆς μέλισσας - τῆς φείρας - τῆς πούλ-λαδας (= ὄρνιθος) αὐτόθ. Γόνο 'πὸν τὸν εἶχερε!* (νοεῖται ἡ κόττα 'ἦτοι πόσα ῥάρια ἔχει εἰς τὴν ὠοθήκην τῆς!) Κύθν. *'Η ὄρνιθα ἔχει γόνον Σῦρ. Μπῆκι ἢ μυῖγα 'ς τοῦ κριγιάς κι ἄφ'κιν γόνον (κριγιάς = κρέας) Λήμν. 'Η μάνα ὅταν θέλ' νὰ βγάδ' ἀσκέρ', φτεῖ μέσ' 'ς τὰ καβούκια σὰ φτύματα κι τρανεῦ' κι γίνιτι σὰ γόνους Χαλκιδ. || Φρ. Ρίχνω γόνον (= ἐγκαθίσταμαι) Πελοπν. (Μάν.) 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. 'Αριστ., Ζ. ἱστ., 553^b 24 «ἐργάζονται δὲ πρῶτον μὲν τὸ κηρίον, εἴτα δὲ τὸν γόνον ἐναφιᾷσιν». Συνών. γόνι 1, γονίδι 1. β) Σπέρμα, σπόρος ἐν γένει Λεξ. 'Ελευθερουδ. 3) 'Ο ἐκ τοῦ ῥαρίου προερχόμενος μικρὸς σκώληξ τῆς μελίτσης ἢ ἄλλων ἐντόμων Κάρπ. ("Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ. Κρήτ. (Σητ.) Πάτμ. Τήλ. Ψαρ. — Λεξ. Πρω. 'Ελευθερουδ. β) Μεταφ., τὸ πάθος, ἡ ἀσθένεια Ρόδ.: *"Εχεις, μαρή, γόνον μέσα σου. 5) Τὰ νεογνά τῶν ἰχθύων καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἀθέριας 'Ερεικ. 'Ηπ. (Πάργ.) Κρήτ. ('Ιεράπ.) Μήλ. Παξ. Πελοπν. (Μεσσην. Οἴτυλ.) Πόρ. Προπ. (Μαρμαρ.) Σάμ. Σύμ. Τήν. ('Ιστέρν. κ.ά.) Στερελλ. (Μπούκ. Σπάρτ.) Χίος — Λεξ. 'Ελευθερουδ. Περίδ. Πρω.: *'Η γρίπα σαρώνει ὅλο τὸ γόνος Πόρ. 'Η σημ. καὶ ἀρχαία. Βλ. 'Αθήν. Γ108^c «πρίω μοι πολὺπουν | καὶ δὸς καταφαγεῖν, κάπὸ τηγά-νου γόνον». Συνών. γόνι 2β, γάβρος, τσαμούχι. 6) Σμῆνος νεαρῶν μελισσῶν, πλῆθος ἰχθυδίων, μικρῶν φθει-ρῶν κ.τ.τ. Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) "Ανδρ. (Γαύρ.) Εὔβ. (Καλύβ.) "Ηπ. (Κουκούλ. Πλατανοῦσ. Πράμαντ.) Θάσ. Θεσσ. ('Αργιθ.) Θράκ. (Αἴν.) 'Ικαρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ. ('Εγκαρ.) Πελοπν. ("Αγιος 'Ανδρ. 'Ερμιόν. Λακων. Λάμπ. Λεῦκτρ. Μεσσην. Πυλ.) Παξ. Ρόδ. Σάμ. Σαμοθρ. Σίφν. Στερελλ. (Αίτωλ. 'Ακαρναν. Γαλαξ. Καλοσκοπ. Φθιώτ. Φωκ.) Σῦρ. Χάλκ. Χίος (Βροντ. κ.ά.) — Α. Βαλαωρ., "Εργ., 3.221 Κορ., "Ατακτ., 2.405 Κ. Κρυστάλλ., "Εργ., 2.214 Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389 — Λεξ. Βυζαντ. Περίδ. Βλαστ. 436 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *'Εν ἡκαμεν βόνον ἀκόμη τὸ μελίσι Κάρπ. Τὰ τρανηχτὰ δίχτυα καταστρέφουν τὸ γόνον Πυλ. Γιατί βαρεῖς τὰ γόνια, εἶναι κρῖμα, δὲν κάνει (γόνια = τὰ νεογνά τῶν ἰχθύων) Παξ. Τοῦ ᾧ βέρτ' αὐτόνον ἔχ' λίγου γοννὸ (ᾧ βέρτ' = κυψέλη) Καλοσκοπ. Τὸ μελίσι ἀμπόλυσε γονὸ (ἀμπόλυσε = ἐξαπέλυσε) 'Ερμιόν. 'Ο γόνος τοῦ μελισσιού ποὺ ρίχνει καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ κρινί (= κυψέλη) Κ. Κρυστάλλ., "Εργ., 2.214. Μόλις ἰδῇ τὸ γόνον νὰ πεταχτῇ, ἀρπάχνει 'ς τὰ χέρια του ἓνα ἀδεϊανὸ κυβέρτι καὶ πάει ἀπὸ κοντὰ Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389. || Ποίημ.****

'Σ τὰ στήθια του ἀναβράζουν

σὰ 'ς τὸ κυβέρτι οἱ μέλισσες πρὶν ὁ γονὸς κινήσῃ
ἀμέτρητα φαντάσματα

Α. Βαλαωρ., "Εργ., 3.221. Συνών. γόνι (I) 2, γονίδι, μπουλόυκι, πούλλι, σμάρι. β) 'Η χλόη, τὸ μόλις φυόμενον χόρτον Φολέγ. γ) Κατ' ἐπέκτασιν, τὸ μέγα πλῆθος Νάξ. ('Απύρανθ.) Σίφν. Στερελλ. (Σπάρτ.) — Γ. Χατζιδ.,

'Αθηνᾶ 2 (1890), 705: *Γοννὸς ἀκρίδα Σπάρτ. "Ηθηκα 'ς ἓνα χωράφι κ' ἡῦρα μέσα χόρτα ὡς τὸ 'όνος τσ' 'ονιάς ('όνος τσ' 'ονιάς = μέγα πλῆθος) 'Απύρανθ. 'Ως τὸ 'όνος τσ' 'ονιάς εἶναι οἱ κόνιδες ἀπάνω 'ς τὴν γεφαλὴ τῆς αὐτόθ. Καλούτσικὰ 'τονε τὰ κονκάκια μας, ὡς ὁ 'όνος τσῆ 'ονιάς ἦτον' ἀπάνω 'ς τσὶ κονκιές αὐτόθ. 7) Εἶδος μικροῦ πτηνοῦ Κρήτ. (Βιάνν.) Λήμν. 8) 'Η γῦρις τῶν ἀνθέων Λεξ. 'Ελευθερουδ. Πρω. 9) "Υφαλος καλυπτομένη ὑπὸ φυκῶν ἢ ἄλλων θαλασσίων φυτῶν, τῆς σημ. προφανῶς προελεύσεως ἐκ τῆς ἐν αὐτοῖς ἀναπτύξεως καὶ διαβιώσεως τῶν ἰχθυδίων Λευκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) — Λεξ. Βλαστ.*

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βόνες οἱ, Κάρπ.

γόνος ὁ, (II) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

Κρίκος ἐξ εὐλυγίστου κλάδου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἱστο-
βοεὺς προσδένεται εἰς τὸν ζυγόν. Συνών. γόνι (II), κο-
λοῦρα, σκάλη.

γοντζάρι τό, ἐνιαχ. γοντζάρ' Μακεδ. (Γήλοφ. Δασο-
χώρ. Δεσκάτ. Κατάκαλ. Τριχοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.) γοντζάρ'
Στερελλ. (Τριχων.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γόντζος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άρι.

Κλείδωσις ὁστῶν, γόνατον ἐνθ' ἀν.: *'Επῆρα ἓνα γοντζάρ'
γούρ'νήσιον Μακεδ. (Δεσκάτ.)*

γοντζιάζω ἐνιαχ. γοντζιάζω Πόντ. ('Αμισ. "Ιμερ.
Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *g o n c a ἢ c o n k a.*

Αἰμωδιῶ, *μ ο υ δ ι ᾶ ζ ω* ἐκ ψύχους ἐνθ' ἀν.: *'Εγον-
τζιάσαν τὰ ἄεργα μ' ἀσ' σὸν κρύον Σταυρ.*

γοντζεδάκι τό, ἐνιαχ. κοντσεδάκι 'Ιων. (Σμύρν.)

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γοντζές.

Μικρὸς γοντζές, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.

γοντζέλι τό, ἐνιαχ. κοντζέλ' Πόντ. ('Αμισ. Κοτύωρ.)

'Υποκορ. τοῦ οὐσ. γοντζές.

'Ο ποδίσκος τῶν καρπῶν τῶν ὀπωροφόρων δένδρων ἐνθ'
ἀν. Συνών. κοτσάνι, λίκι, ντένι, ὀχάνι.

γοντζές ὁ, 'Αθῆν. Εὔβ. (Κάρυστ. Κύμ.) "Ηπ. κ.ά. — Λεξ.
Βυζ. Βλαστ. 445 Δημητρ. γοντζές "Ηπ. (Θεσπρωτ.) γοντζές
Θράκ. (Καλλικράτ.) Πελοπν. (Γορτυν.) Προπ. (Χηλ.) γον-
τσές "Ηπ. — Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. κοντζές Θήρ. Θράκ.
('Επιβάτ. Κωνπλ.) Προπ. (Μαρμαρ.) κοντζές Καππ. Μα-
κεδ. (Σέρρ.) κοντσές Θράκ. (Αἴν. Κασταν. Σηλυβρ. κ.ά.)
Λήμν. γοντζές "Ηπ. (Ζαγόρ.) κοντζές Λήμν. κοντζές Θράκ.
(Σηλυβρ.) κοντσές Λήμν. γοντζάς Κρήτ. γοντσάς Κρήτ.
κοντζάς Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. κοντζάς Κύπρ. κοντσάς
Κύπρ. κοντσές Θράκ. (Αἴν. Κασταν. κ.ά.) Λήμν. κοζ-ζές
Κάσ. κοζές Κάσ. γοντζές Θράκ. (Σαρεκκλ.) κοντὰ ἢ, "Ηπ.
'Εκ τοῦ Τουρκ. *g o n c a ἢ k o n c a.*

1) Τὸ ἐντὸς τοῦ κάλυκος κλειστόν, μῆπω ἐκπετασθὲν
ἄνθος, ἰδιαιτέρως ἐπὶ ρόδου, ὁ κάλυξ ἐνθ' ἀν.: *Οἱ τριαντα-
φυλλίτες ἔβγαλαν γοντζέδες "Ηπ. || "Ασμ.*

Σὰν ἀνοίξουν κ' οἱ γοντζέδες, σαίτεῦν τὶς καρδιές
'Αθῆν.

'Απὸ κοντὰ εἰς ἓνας κρῖνος, ἀπ' ἀλλὰργα ἓνας γοντζές,
τὸ κορμί σου περιβόλι μὲ τίς μουσκομυρωδιές
"Ηπ.

Ἔλα, Χριστέ μου, πᾶρε το καὶ πάν' το 'ς τὶς μπαχτσέδες καὶ γιόμω του τὶς κόρφου του λουλούδια καὶ κοντσέδες (βρυχάλλ.) Θράκ. (Σηλυβρ.)

Κοιζέ μου ὠραιότατε, κάτσε καὶ συλλογίσου τὸ ἄδικο ποὺ γίνεται καὶ τὸ Θεὸ φοβήσου
Προπ. (Χηλ.) Συνών. βαβούλι, μπουμπούκι.
β) Μίσχος ἄνθους Βιθιν. Κρήτ. Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἐσὺ 'σ' ἕνας χρυσὸς κοντζές με τέτρακόσα ρόδα, ὁμορφος εἶσαι 'ς τὴ θωράι, μὰ ψεύτικος 'ς τὰ λόγια Κρήτ. γ) Ὁφθαλμὸς κλάδου δένδρου ἢ ἄλλου φυτοῦ Λεξ. Δημητρ. Συνών. μάτι. 2) Εἶδος ἀγρίας βοτάνης Ἡπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γοντζές Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μέγαρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Κοντζές Βιθιν.

γοντζεύω ἑνιαχ. γοντσεύω Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοντζές.

Καθίσταμαι ἰσχνός, λεπτὸς ὡς μίσχος, ἀδυνατίζω.
β) Μεταφ., καθίσταμαι πτωχός.

γοντζήσιος ἐπίθ. ἑνιαχ. κοντζήσιος Β. Εὐβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοντζές, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κοντζές, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ γοντζέ, ὁ πράσινος ἔνθ' ἄν.: Κοντζήσια μοιὰ Β. Εὐβ.

γοντζι τὸ (I) ἑνιαχ. κοντσίν Ρόδ. κοντζίν Πόντ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γοντζές.

Μικρὸς γοντζές: Ἄσμ.

Τὸ κουμπιὶρ βασιλικὸς κ' ἢ νύφ-φη γιασιμάκι, μ' ἀλήθεια καὶ ὁ νιόγαμπρος κοντσίν τριανταφυλ-λάκι Ρόδ.

γοντζι τό, (II) ἑνιαχ. σγοντζι Πελοπν. (Μεσσην. Πυλ. Τριφυλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γόντζος, τὸ ὅπ. βλ.

Μικρὸς γόντζος ἔνθ' ἄν.

γόντζι τό, ἑνιαχ. γόντζ' Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Στερελλ. (Ἀράχ.) γόντζι Εὐβ. (Κάρυστ.) Μέγαρ. γόνγι Εὐβ. (Στρέπον.) γόνγι Β. Εὐβ. ἀγόντζι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *kona* = στέλεχος. Ἡ λ. κατεχωρίσθη κατὰ λάθος καὶ ὑπὸ τύπ. γάντζι.

Κρίκος, συνήθως ξύλινος, στερεούμενος διὰ λωρίου εἰς τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ καὶ συνδέων τοῦτον μετ' ἄροτρον ἔνθ' ἄν.: Γύρισα ἕνα μέλιγον κ' ἔφκειασα ἕνα γόνγι (μέλιγον=μελίαν, βλαστὸν μελίας) Β. Εὐβ. Τοῦ γόνγι πρέπ' νὰ εἶναι ἀπὸ ξύλου βασταγιρὸ αὐτόθ. Συνών. κουλούρα, κρικέλλα, κρικέλλι, κρίκος.

γοντζίασμα τό, ἑνιαχ. γοντζίασμαν Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοντζιάζω.

Τὸ ἔνεκα τοῦ ψύχους μούδιεσμα τῶν χειρῶν.

γόντζος ὁ, Εὐβ. (Πολιτικ. κ.ά.) γόντζους Θεσσ. (Μελιβ.) σγόντζος Πελοπν. (Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Μεσσην.) σγόντσος Πελοπν. (Καλάμ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gossos*.

1) Πᾶν τυλῶδες ἐξόγκωμα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τῶν ζώων, ἐπὶ τῶν δένδρων ἢ ἐπὶ ἀντικειμένων, οἷον στρωμάτων, καθισμάτων κ.τ.τ. Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάμ. Κάμπος Λα-

κων. Μεσσην.) Συνών. γρόμπος. 2) Ὁ κῶνος τῆς πεύκης Εὐβ. β) Παιδιά παιζομένη διὰ τοῦ καρποῦ τῆς πεύκης Εὐβ. Πολιτικ. κ.ά. γ) Ὁ ἀγκὼν τῆς χειρὸς Θεσσ. (Μελιβ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γόντζους Μακεδ. (Ἐδεσσ.) Σγόντζος Ἀθῆν. Πελοπν. (Μάν.)

γονυκλισιά ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Δημητρ. κ.ά.)—Λεξ. Βάιγ. γονυκλισία Πελοπν. (Δημητρ. Λεῦκτρ.) — Λεξ. Βάιγ. γονοκλισία Κύθηρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν. Πλάτσ.) — Λεξ. Βάιγ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. γονοκλισία Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) Πελοπν. (Πλάτσ.) γονοκλισία Θεσσ. (Ἀετόλοφ.) γονοκλισία Θεσσ. (Φάρσαλ.) γονοκλισία Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ.) Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Γραν.) γονοκλισία Στερελλ. (Καρπεν.) γονοκλισία Κρήτ. (Μονοφάτσ.) γονοκλισία Ἡπ. γονοκλισία Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. γονυκλισία. Ὁ τύπ. γονοκλισία καὶ εἰς Σομ. Ὁ τύπ. γονοκλισία κατὰ παρετυμ. ἀπὸ τὸ εἰκόνα.

1) Ἡ κλίσις τῶν γονάτων, ἡ ἐπὶ τῶν γονάτων στάσις, τὸ γονάτισμα λόγ. σύνθη. β) Ἡ γονυκλισία, ἡ κατὰ τὴν προσευχὴν ἢ πρὸ τῶν εἰκόνων κ.τ.τ. κλίσις τῶν γονάτων Πελοπν. (Δημητρ.) — Λεξ. Βάιγ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 293 «διὰ γονυκλισίας σεβόντων τοὺς βασιλεῖς». 2) Ἰκεσία, παράκλησις γενομένη γονυκλινῶς Θεσσ. (Πήλ.) Κρήτ. (Ραμν.) Πελοπν. (Πλάτσ.) κ.ά.—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. 3) Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτε κατ' ἐξοχὴν προσεύχονται οἱ πιστοὶ γονυκλινῶς Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ. Φάρσαλ.) Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν. κ.ά.) Στερελλ. (Γραν. Καρπεν. κ.ά.): Τ'ς Γονοκλισιάς θὰ σ' δώκω τὰ δαῖ' καὶ Γραν. Αὐριο εἶναι τῆς Γονοκλισιάς Μάν. Συνών. γονατᾶς 2, γονατιὰ 3γ, γονάτισση, γονάτισμα 2, γονατιστή (εἰς λ. γονατιστός 3, γονατίτσα, γόνατο 4, γονατοκλισία 2, Κυριακὴ τοῦ ποντικιοῦ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονοκλισία Στερελλ.

γονυκλιτὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἡπ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνυ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γόνατο, καὶ τοῦ Βυζαντ. ἐπίθ. κλιτός = κλινόμενος.

Ὁ κλίνων τὰ γόνατα, ὁ γονατιστὸς ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ. Γονυκλιτὸς 'ς τὰ πόδια σου νὰ εἶναι ὁ δήμαρχός σου, πότε κοντὰ 'ς τὴν κούρμα σου, πότε 'ς τὸ μαγερεῖό σου (βρυχάλλ.) Κεφαλλ.

γόος ὁ, λόγ. πολλαχ. καὶ Κ. Παλαμ., Περαισμ. καὶ χαιρετ., 43.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γόος.

Κλαυθμός, ὀδυρμός, στεναγμός, θρήνος ἔνθ' ἄν.: Φρ. Μετὰ γόων καὶ κοπετῶν Λεξ. Πρω. || Ποίημ.

Κορμιά ἀγκαλιίσματα, γόοι, δαιμόνια Κ. Παλαμ. ἔνθ' ἄν.

γοργά ἐπίρρ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερκασ. Νικόπ. Οἰν.) γοργὰ βόρ. ἰδιώμ. Ἐρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γαργαλ. Λάστ.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) ἀγοργὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) βοργὰ Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν. Πεντάπολ. Σέρρ.) βοργὰ Κύπρ. Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον Δαρνακ. Καστορ. Νέο Σούλ. Πεντάπολ. Ροδολίβ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) γοργὸ Κρήτ. γοργὸ Μακεδ. γοργοῦ Πόντ. (Οἰν.)

